

rakter. Den endelige Ordning af Beværternæringen forventes forelagt Lovgivningsmagten og senere tilendebragt ved den inden Udløbet af det Tidsrum, til hvilket dette Lovforslag er begrænset. Det at tilvejebringe Forslag eller Udkast til en saadan endelig Ordning, hører ind under de Opgaver, som en af Indenrigsministeriet nedsat Kommission til Overvejelse af Foranstaltninger til Ædruelighedens Fremme har til Behandling, og det er paa Foranledning af denne Kommission, at Forslaget er fremsat af Indenrigsministeren. Det tilsigter altsaa ikke at tilvejebringe en endelig Ordning, men at forberede den endelige Ordning eller at rydde Hindringer af Vejen, som kunne komme i Modstrid med eller krydse den Ordning, som man senere maatte ønske at tilvejebringe, Hindringer, som altsaa kunde gøre Formaålet for den senere Ordning irrealisabelt.

Sagen er nemlig den, at der i København og i det overvejende Antal Købstæder, som have tilvejebragt Vedtægter i Henhold til Loven af 1873 om en fast Begrænsning af Beværternæringen, har fundet en stærkt stigende Forøgelse Sted af Folk, der have løst Næringsadkomst til Gæstgivernæring, hvoraf en stor Del, maaske den overvejende Del, ikke har haft den virkelige Hensigt at drive Gæstgivernæring, men har betragtet det som en Hovedopgave for sig at drive Beværternæring. Disse Folk have fundet denne Udvej, efter at den direkte Adgang til at faa Adkomst til Beværternæring er bleven lukket. Naturligvis maa disse foregivne Gæstgivernæringer holde sig indenfor de Grænser, som Loven forudsætter, for at Gæstgivernæring ikke skal falde aldeles udenfor Formaålet, men disse Grænser ere meget vanskelige at drage, og fremfor alt meget vanskelige at opretholde. Det har derfor ikke kunnet undgaas, at en stor Del foregivne Gæstgivernæringer — men i Virkeligheden Beværternæringer — ere oprettede ad denne Vej, som nu Lovforslaget tilsigter midlertidig at lukke. Det har nemlig vist sig, at paa den Maade, som det saaledes har udviklet sig, modarbejdes i høj Grad de Formaal, som den endelige Ordning af Beværternæringen tilsigter — hvad enten man tænker sig denne Ordning gaaende i en stærk Frihedsretning, eller man tænker paa at fastholde de Baand, der nu ere lagte paa Beværternæringen, eller mulig paalægge den yderligere Indskrænkninger. Tænker man sig større Frihed indrømmet for Beværternæring i Almindelighed, saa ville de Folk, som ikke

have kunnet eller ikke have villet gaa den Omvej, som den nuværende Lov tillader, finde Markedet optaget af dem, som have benyttet denne Omvej. Dette Forhold er derfor til Skade for de oprigtige og sande beværtningsnæringsdrivende. Tænker man sig paa den anden Side Ordningen gaaende ud paa at skabe stærkere Baand i den ene eller anden Retning, enten ved Begrænsning af Antallet eller ved forskellige andre Foranstaltninger, som sigte til at bringe Beværternæringen ind under Forhold, der ere betryggende for det almene, ville alle de foregivne Gæstgiverier være til en vis Grad betryggede mod, at de ny Foranstaltninger bringes til Anvendelse paa dem. Thi det er et Hensyn, som altid vil blive taget ved saadan en ny Ordning — saafremt det modsatte ikke nødvendigvis skulde kræves — at respektere de muligt bestaaende Rettigheder. Fortsættes denne Tilstrømning af foregivne Gæstgivernæringer paa den Maade, den hidtil har fundet Sted paa, vil derved i høj Grad det Formaal være modvirket, som den endelige Ordning tilstræber. Det er Grunden, hvorfor man for at skaffe aaben Bane og fri Plads for den endelige Ordning har ønsket denne midlertidige Foranstaltning.

Dette Øjemed har Udvalgets Flertal fundet fuldstændig berettiget og rigtigt og har derfor sluttet sig dertil. Vi have heller ikke kunnet finde nogen Indvending i den Omstændighed — men tværtimod anerkendt, at det maatte til, naar man vilde opnaa Formaålet —, at Virkningen af denne midlertidige Lov maatte trækkes forud for den Tid, da Loven bliver kundgjort i Lovtidende og træder i Kraft. Gør man nemlig ikke det, vil i denne Mellemtid Tilstrømningen kunne udfolde sig lige saa stærkt og endogsaa have en vis Opfordring til at udfolde sig stærkere, end hidtil har været Tilfældet, for derved at skabe sig en begunstiget Stilling. Skal Formaålet opnaas, er det nødvendigt, at Ordningen virker fra en Tid forud for Lovens Kundgørelse i Lovtidende og dens Ikrafttræden. Men deri er der heller ikke noget, som efter mit Synspunkt kan vække Betænkeligheder. Det er jo noget, som idelig finder Sted, at en ny Lov maa gøre Indgreb i Retsforhold, som ere oprettede og begrundede, før Loven kommer til Eksistens. Man kan sige, at i hver Samling, i hvilken Rigsdagen tilvejebringer Lovforslag, forekommer der Eksempler paa det, at Love gribe ind i tidligere begrundede og bestaaende Retsforhold. Det er